

Arrest

nr. 178 258 van 23 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 augustus 2016 met refertenummer 63503.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 oktober 2016.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LANCKRIET *loco* advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees jegens de Pakistaanse autoriteiten omwille van een schermutseling met PML-N-leden.

Verzoekers eerste en tweede asielaanvraag werden respectievelijk geweigerd bij 's Raads arresten nr. 99 821 van 26 maart 2013 en nr. 115 895 van 18 december 2013 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

In het kader van verzoekers derde asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 29 oktober 2014 een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekers beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 138 786 van 18 februari 2015.

Ter ondersteuning van zijn huidige vierde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een arrestatiebevel met vertaling, twee verklaringen van de rechtbank met vertaling, een proces-verbaal met vertaling, en twee enveloppen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen bij 's Raads arresten nr. 99 821 van 26 maart 2013 en nr. 115 895 van 18 december 2013 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane

vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad wijst erop en benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormelde arresten waarin in het kader van zijn eerste en tweede asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Om die reden, gelet ook op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken, vaststellingen welke niet worden ontkracht of weerlegd door verzoeker, en gezien de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat corruptie in Pakistan welig tiert en allerhande documenten er makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen waardoor de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief is, kan aan de door verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte documenten geen bewijswaarde worden toegekend.

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Noch uit de informatie van de commissaris-generaal vervat in het administratief dossier, noch uit de informatie door verzoeker bijgebracht blijkt echter dat, ofschoon er zich met enige regelmaat incidenten voordoen en de regio af te rekenen heeft met zelfmoordaanslagen, targeted killings en sektarisch geweld, de situatie in verzoekers regio van herkomst, met name de provincie Punjab, van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken omtrent Pakistan, waarin toeristische reizen worden ontraden, merkt de Raad op dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848; RvS 25 september 2007, nr. 174.843).

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

In zoverre verzoeker de hoorplicht geschonden acht, stelt de Raad vast dat hij werd gehoord zodat deze opgeworpen schending niet dienstig, noch ernstig is.

5. *Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 september 2016, voert verzoekende partij aan dat zij nieuwe documenten heeft ingediend en dat deze om loutere formalistische redenen werden afgewezen. Verzoekende partij wijst er op dat zij niet in de mogelijkheid is gesteld om met geloofwaardige verklaringen toelichtingen te geven over de verschillende door haar ingediende documenten. Verzoekende partij vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen zodat de documenten grondig kunnen worden onderzocht en zij hieromtrent verklaringen kan afleggen.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat zij nieuwe documenten heeft ingediend en dat deze om loutere formalistische redenen werden afgewezen, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *"De Raad wijst erop en benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormelde arresten waarin in het kader van zijn eerste en tweede asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet ook op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken, vaststellingen welke niet worden ontkracht of weerlegd door verzoeker, en gezien de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat corruptie in Pakistan welig tiert en allerhande documenten er makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen waardoor de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief is, kan aan de door verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte documenten geen bewijswaarde worden toegekend."*

Waar verzoekende partij aanhaalt dat zij niet in de mogelijkheid is gesteld om met geloofwaardige verklaringen toelichtingen te geven over de verschillende door haar ingediende documenten, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *"In zoverre verzoeker*

de hoorplicht geschonden acht, stelt de Raad vast dat hij werd gehoord zodat deze opgeworpen schending niet dienstig, noch ernstig is." Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 5 november 2015 bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gehoord waardoor zij toelichtingen heeft kunnen geven omtrent de verschillende door haar ingediende documenten zoals blijkt uit de "verklaring meervoudige aanvraag".

Waar verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd zodat de documenten grondig kunnen worden onderzocht, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal deze documenten heeft onderzocht: *"Wat het arrestatiebevel (Document 1) betreft moet bovendien worden opgemerkt dat dit document duidelijk een met balpen ingevulde kopie is, wat ernstige twijfel werpt op de authenticiteit van dit documenten en waardoor hieraan geen waarde kan worden gehecht. Er zijn aan de zijkanten duidelijk lijnen waar te nemen die erop wijzen dat dit document reeds meerdere malen werd gekopieerd en de gedrukte tekst is daarenboven slecht leesbaar. Ook de verklaring van de rechtbank (Document 3) is niet van die aard dat het de bovenstaande conclusies over uw ongeloofwaardige verklaringen kan omkeren. Op dit document ontbreekt immers elke officiële hoofding of stempel, terwijl dergelijke vormelijke modaliteiten redelijkerwijs kunnen worden verwacht van officiële documenten. Het betreft hier louter een met balpen getekend en ingevuld document dat door eender wie kan zijn opgesteld. Ook aan dit document kan geen bewijswaarde zijn toegekend. Ook de tweede verklaring van de rechtbank (Document 5) die u neerlegt kan de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet omkeren. Het betreft hier de helft van een in tweeën gescheurd A4-blad waar louter enkele stempels van slechte kwaliteit en gegevens op zijn aangebracht. Dit document kan bezwaarlijk als een officiële verklaring van een rechtbank van eerste aanleg worden beschouwd. Opnieuw moet worden benadrukt dat correcte vormelijke modaliteiten van dergelijke documenten immers kunnen worden verwacht. Bij dit document ontbreken deze echter volledig. Wat dan het proces-verbaal betreft (Document 7), waarover u verklaart dat N.(...) u hierin valselijk beschuldigt van moord, moet worden opgemerkt dat in het proces-verbaal staat dat u H.(...), de zoon van N.(...), op 11 januari 2015 met een kalashnikov zou hebben vermoord. Echter, aangezien u bij uw tweede asielaanvraag reeds had verklaard dat H.(...) in 2013 was overleden nadat u hem in 2011 in een langdurige coma had geslagen (CGVS 2e AA p.3,4), wordt het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag door deze flagrante tegenstrijdigheid opnieuw bevestigd. Uw verklaring dat dit een valse beschuldiging is, is hier niet afdoende. Het is immers uitermate frappant dat N.(...) u nu valselijk zou beschuldigen van het doodschieten van zijn zoon H.(...) met een kalashnikov in 2015 als u H.(...) in 2011 al in een coma zou hebben geslagen waaraan hij in 2013 zou zijn bezweken. Voorgaande haalt dan ook de waarachtigheid van dit door u neergelegde stuk onderuit. De twee enveloppen tonen aan dat u vanuit Pakistan post hebt gekregen, maar dragen verder niet bij tot de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw problemen. De vertalingen van de verschillende door u neergelegde documenten kunnen evenmin de bovenstaande conclusies wijzigen."*

Wat betreft de bevindingen aan het arrestatiebevel door de Commissaris-generaal ontkracht verzoekende partij niet dat *"aan de zijkanten duidelijk lijnen waar te nemen (zijn) die erop wijzen dat dit document reeds meerdere malen werd gekopieerd en de gedrukte tekst is daarenboven slecht leesbaar."* Deze bevinding, samen met de vaststelling, dat gegevens ingevuld zijn in balpen, zijn ongeloofwaardige verklaringen en de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat corruptie in Pakistan welig tiert en allerhande documenten er makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen waardoor de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief is, maken dat aan het arrestatiebevel geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Wat de verklaring van de rechtbank betreft wordt niet betwist dat *"Op dit document (...) elke officiële hoofding of stempel (ontbreekt), terwijl dergelijke vormelijke modaliteiten redelijkerwijs kunnen worden verwacht van officiële documenten. Het betreft hier louter een met balpen getekend en ingevuld document dat door eender wie kan zijn opgesteld."*

Met de stelling in het verzoekschrift dat het commissariaat meent dat de stempels "in tweeën is gescheurd" en aan de inhoud van het document niet wordt getwijfeld, weerlegt noch ontkracht verzoekende partij het volgende motief in de bestreden beslissing dienaangaande: *"Het betreft hier de helft van een in tweeën gescheurd A4-blad waar louter enkele stempels van slechte kwaliteit en gegevens op zijn aangebracht. Dit document kan bezwaarlijk als een officiële verklaring van een rechtbank van eerste aanleg worden beschouwd. Opnieuw moet worden benadrukt dat correcte vormelijke modaliteiten van dergelijke documenten immers kunnen worden verwacht. Bij dit document ontbreken deze echter volledig."*

De volgende motieven worden volledig ongemoeid gelaten in het verzoekschrift: *“Wat dan het proces-verbaal betreft (Document 7), waarover u verklaart dat N.(...) u hierin valselyk beschuldigt van moord, moet worden opgemerkt dat in het proces-verbaal staat dat u H.(...), de zoon van N.(...), op 11 januari 2015 met een kalashnikov zou hebben vermoord. Echter, aangezien u bij uw tweede asielaanvraag reeds had verklaard dat H.(...) in 2013 was overleden nadat u hem in 2011 in een langdurige coma had geslagen (CGVS 2e AA p.3,4), wordt het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag door deze flagrante tegenstrijdigheid opnieuw bevestigd. Uw verklaring dat dit een valse beschuldiging is, is hier niet afdoende. Het is immers uitermate frappant dat N.(...) u nu valselyk zou beschuldigen van het doodschieten van zijn zoon H.(...) met een kalashnikov in 2015 als u H.(...) in 2011 al in een coma zou hebben geslagen waaraan hij in 2013 zou zijn bezweken. Voorgaande haalt dan ook de waarachtigheid van dit door u neergelegde stuk onderuit. De twee enveloppen tonen aan dat u vanuit Pakistan post hebt gekregen, maar dragen verder niet bij tot de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw problemen. De vertalingen van de verschillende door u neergelegde documenten kunnen evenmin de bovenstaande conclusies wijzigen.”*

In de beschikking wordt derhalve correct gesteld dat verzoekende partij in het verzoekschrift *“in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.”*

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS